

РЕШЕНИЕ

№ 1375

гр. София, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Николай Ингилизов

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **10743** по описа за **2023** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационни жалби на Д. В. К. и на началник сектор в отдел „Пътна полиция“- СДВР срещу РЕШЕНИЕ № 4072 от 30.08.2023г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 15-ти състав, постановено по нахд № 8132/2023г.

В жалбата на началник сектор в отдел „Пътна полиция“- СДВР са развити съображения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в нарушение на материалния и процесуален закон. Касаторът твърди, че неправилно първоинстанционният съд е изменил НП № 23-4332-004763/24.03.2023 г., без да се съобрази с доказателствата, приложени по преписката. Неправилен се явявал извода, че липсва отбелязване в необходимата пълнота на предпоставките, необходими за квалифициране на нарушението като „системно“, а именно, че не е посочено нарушението за което са били издадени електронните фишове, обосноваващи системността на случая. Не е била съобразена разпоредбата на чл. 189, ал. 2 ЗДвП, като в конкретния казус доказателствената тежест била разместена и жалбоподателят следвало да представи доказателства, с които да обори отразеното в акта и това което е приобщено от разпита на свидетеля.

В производството по нахд № 8132/2023 г. жалбоподателят не е ангажирал никакви доказателства, които да опровергават направените в акта констатации, както и доказващи неговата невинност относно вмененото му нарушение. Подписал е

АУАН без възражения. НП било издадено при точно прилагане на материалния закон, размерът и видът на наказанията били правилно индивидуализирани спрямо деца, като същите са в рамките предвидени в ЗДвП.

В касационната жалба на Д. В. К. се посочва, че СРС в своето решение не е обсъдил възражението относно наличието на съществено процесуално нарушение по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, което се отнася за мястото на извършване на нарушението. Софийският районен съд, приемал, че конкретно е посочено мястото, а именно: в [населено място] по [улица]с посока от [населено място] към [населено място], при разклона на ЦСПП-МВР, но по никакъв начин не ставало ясно въз основа на какви доказателства е прието, че именно това е мястото на извършване на нарушението, като не било обсъдено възражението, че в акта са посочени две различни места на нарушение. Другото визирано място от страна на органа било на [улица]. Именно това съществено разминаване, пречело да се установи точното място на извършване на нарушението, като по този начин се накърнявало и правото на защита. Неяснотата относно мястото на извършване на нарушението в НП не можела да бъде заместена от посочване на място в друг документ, респ. от показания на свидетели, изслушани в съдебно заседание. Налице била константна съдебна практика, която приемала, че в тези случаи е допуснато съществено процесуално нарушение, което било самостоятелно основание за отмяна на санкционният акт в цялост.

Касаторът моли да бъде отменено решение от 30.08.2023г. на СРС, НО, 15-ти състав по нахд № 8132/2023г., като спорът се реши по същество, чрез цялостна отмяна на НП № 23-4332-004763/24.03.2023г.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неоснователност на жалбите и моли решението да бъде потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационните жалби са НЕОСНОВАТЕЛНИ.

С решение № 4072 от 30.08.2023г. по нахд № 8132/2023г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 15-ти състав е изменено наказателно постановление /НП/ № 23-4332-004763 от 24.03.2023г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“- СДВР, с което на Д. В. К. на основание чл.182, ал.5, във вр. ал.1, т.5 ЗДвП, за нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП е било наложено наказание – глоба в размер на 1 200.00 /хиляда и двеста/ лева, както и той е бил лишен от правото да управлява МПС за срок от 6 месеца. Санкционната норма е била преквалифицирана по чл.182, ал.1, т.5 ЗДвП, отменено е било наложеното наказание- лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, както и е намален размера на глобата от 1 200.00 /хиляда и двеста/ лева на 600.00 /шестстотин/ лева.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и свидетелските показания на Г. П. М.. Въз основа на тях е обоснован правен извод, че в проведеното административнонаказателно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, доказано е обвинението за нарушение с правна квалификация чл.21, ал.1 от ЗДвП, което е извършено виновно от Д. В. К.. Нарушението обаче не е било извършено при условията на „системност“ по см. на § 6, т.62 от ДР на ЗДвП, същото било първо, а не трето по ред в едногодишния срок от влизане в сила на предходните санкционни актове. Това е обусловило

изменение на НП, чрез преквалификация по основния състав на чл.182, ал.1, т.5 ЗДвП, вместо по квалифицирания признак за системност по чл.182, ал.5 ЗДвП, намаление на размера на глобата, както и отмяна изцяло на наложеното наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 15-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

На 29.06.2022г. около 17.10 часа, в [населено място], по [улица], на разклона за ЦСПП-МВР с посока на движение от [населено място] към [населено място], Д. В. К. е управлявал товарен автомобил марка „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС]. При ограничение на скоростта от 50 км./ч. за населено място, водачът е управлявал автомобила с превишена скорост от 92 км/ч. Нарушението е било установено със система за видеоконтрол АТСС „С.-М2“, № MD1193. Прието е, че водачът системно превишавал разрешената максимална скорост за населено място, като нарушението е било извършено в рамките на една година от датата на влизане в сила /04.03.2022г./ на ЕФ, серия „К“, № 5492324 и ЕФ, серия „К“, 5574243. В тази връзка в присъствието на двама свидетели е съставен акт за установяване на административно нарушение № 129303/07.03.2023г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното наказателно постановление от органите на СДВР.

При анализ на всички приети доказателства, настоящият състав приема, че съдебното решение е правилно и не е налице основанийта за неговото касиране по чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК във връзка с което излага следните правни съображения:

На първо място, при вярно установената от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 15-ти състав фактическа обстановка настоящият състав също преценява, че при издаване на наказателното постановление не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са обуславяли отмяната му.

Съставеният АУАН № 129303/07.03.2023г. отговаря на императивните изисквания на разпоредбата на чл.42, т. 4 от ЗАНН, доколкото описанието на нарушението, респ. обстоятелствата, при които то е извършено и мястото на довършване на деянието, са формулирани изчерпателно и ясно в достатъчна степен, за да удовлетворят изискванията за пълнота на обвинителната теза и адекватното упражняване на реципрочното ѝ право на защита на лицето, срещу което се насочва административнонаказателната принуда. В НП № 23-4332-004763/24.03.2023г. дословно са възпроизведени фактическите констатации, отразени в АУАН, предприет е самостоятелен анализ и е обективизирано, с коя точно деятелност Д. В. К. е реализирал елементите на състава на вмененото му нарушение, което обосновава законосъобразността на санкционния акт.

От анализа на събраните и обсъдени в тяхната взаимовръзка и единство писмени доказателствени средства, не се разколебава обвинителната теза на ответника за извършено нарушение на правилата за движение по пътищата. Не се констатират пороци по см. на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, които да са ограничили правото на защита на санкционираното лице и да препятстват съдебния контрол.

Съставените актове очертават по разбираем и несъмнен начин в конкретика фактическото обвинение за твърдяното нарушение на позитивни правила за поведение. В АУАН и НП са описани по изискуемия от закона способ относимите към съставомерността на нарушението факти и обстоятелства. Налице е коректно цитиране на нормативните правила, вкл. цифровото им означение, доколкото направеното изложение на реализираното от водача нарушение, респ. обстоятелствата, при които то е извършено, е формулирано изчерпателно.

Досежно твърдението на касатора, че не е ясно кое е точното място на извършване на деянието, същото е било разгледано от СРС и е било преценено за неоснователно. Този извод е изцяло правилен, защото мястото на което е било извършено нарушението е описано максимално точно и подробно и не съществува никакво съмнение относно това обстоятелство /с. Д. Б., [улица], разклона за ЦСПП- МВР, с посока на движение от [населено място] към [населено място]/. Следователно, Д. В. К. е бил наясно с рамките и съдържанието на обвинението срещу него и е бил в състояние да проведе защитната си позиция, както в хода на развилото се административнонаказателно производство, така и в съдебната фаза на процеса.

Настоящият касационен състав споделя разбирането, че нарушение на процесуалните правила от категорията на съществените, което винаги води до отмяна на акта е само онова, което е довело до пълна невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство, следва да бъдат приложени. От самото начало на образуваното производство Д. В. К. е узнал за какво нарушение му се търси отговорност, той по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира своята защита и да подаде възражения както срещу съставения АУАН № 129303/07.03.2023г., а в следствие и жалба срещу НП. На второ място, правилен и обоснован е изводът на СРС за недоказаност на обвинението по квалифицирания признак „системност“ по см. на чл.182, ал.5 ЗДвП във вр. § 6, т.62 от ДР на ЗДвП.

Срещу Д. В. К. е бил издаден електронен фиш, серия „К“, № 5574243, за извършено от него нарушение по чл.21, ал.2 във вр. ал.1 ЗДвП, като е бил санкциониран на основание чл.182, ал.1, т.5 ЗДвП с наказание „глоба“ в размер на 600.00 лева. Издаден е бил също и електронен фиш, серия „К“, № 5492324, за извършено от него нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП, като е бил санкциониран на основание чл.182, ал.1, т.4 ЗДвП с наказание „глоба“ в размер на 400.00 лева. Двата наказателни акта са влезли в законна сила на 04.03.2022г., а настоящото нарушение е извършено на 29.06.2022г. За наличието на „системност“ са изискуеми три или повече допуснати нарушения от същия вид в рамките на една година от влизане в сила на първото. За да е налице системно нарушение именно след тази дата - 04.03.2022 г., другите нарушения (две или повече) трябва да са били извършени, в рамките на една година, т.е. до 04.03.2023 г. В конкретния случай, след 04.03.2022 г. е констатирано само настоящото нарушение от 29.06.2022г., а нарушенията, за които са били издадени електронен фиш, серия „К“, № 5492324 и електронен фиш, серия „К“, № 5574243, са извършени на 14.12.2021г. и 12.01.2022г., т.е. преди влизане в сила на първия електронен фиш /04.03.2022г./, следователно не са налице предпоставките на § 6, т.62 от ДР на ЗДвП, за да се приеме, че е налице квалифициращия признак "системност".

В заключение, решението от 30.08.2023г. на СРС, НО, 15-ти състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основания за касирането му по см. на

чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221, ал.2 АПК във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4072 от 30.08.2023г., постановено по нахд № 8132/2023г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 15-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.